

roligt afventende yderligere Prisstigning, indtil Trangen til Byggegrunde omsider har naaet sin Kulmination. En saadan Fremgangsmaade er den karakteristiske for de egentlige professionelle Grundspekulanter — dem, som det formentlig netop var Meningen at ramme gennem Jernbaneskylden, men som ikke rammes af den nævnte Omtale i Flertalsbetænkningen. Dette maa saa meget mere beklages, som en særlig sagkyndig Kommissions forudgaaende Betænkning meget ofte benyttes som Fortolkningsmiddel ved den senere Løys praktiske Anvendelse.

Det anførte vil formentlig findes at være tilstrækkelig Grund for Mindretallet til at fastholde Regeringsforslagets oprindelige Tanke at anordne en særlig Vurderingsmyndighed til Udfindelse af Jernbane-Værdistigningen, dog saaledes, at det bliver Vurderingsraadenes Mænd, som under Ledelse af en for hvert Jernbaneanlæg fælles Formand danner det *Vurderingsnævn*, som skal løse den foreliggende Værdsætningsopgave. *Bekostningen* ved en saadan Ledelse kan formentlig kun være ganske underordnet i Forhold til den derved opnaaede Betryggelse for et korrekt og brugeligt Resultat, og det forekommer Mindretallet paafaldende, at Flertallet har villet stille i Forgrunden dette Bekostningshensyn, der kun vil dreje sig om nogle faa Hundrede Kroner pr. Jernbanemil.

Endnu et Hensyn maa formentlig gøre det ganske utilraadeligt, at tildele Ejendomsskyld-Vurderingsraadene den Opgave, som Kommissionsflertallet har tiltænkt dem — endog bortset fra selve Vurderingen. Næmlig dette, at der ogsaa efter Flertallets Lovudkast er overdraget disse Raad adskillige Forretninger af matrikulær og endog juridisk Art (derunder Afgørelsen af Retsforhold mellem Ejer og Bruger), som de i mange Tilfælde formentlig vil savne Forudsætningerne for at kunne udføre tilfredsstillende. Og heller ikke vil en tilkaldt Landinspektør kunne raade Bod herpaa. En saadan Mands Sagkundskab ligge normalt paa helt andre Felter, og medens en Landinspektør, som af Mindretallet erkendt, vil være en uundværlig Hjelper ved Vurderingernes Foretagelse, nemlig til Opmaaling af Afstande og Arealer med forskellig Værdistigning, vil han ikke uden videre kunne fungere som Leder ved de ovennævnte formueretlige Spørgsmaals Afgørelse.

Derimod vilde undertegnede Mindretal, som ovenfor antydet, særdeles gerne medvirke til, at den nuværende Ejendomsskyld-Vurderings-Institution ændres saaledes, at den kan overtage den her foreliggende Opgave. Som det første Skridt i denne Retning, maatte Mindretallet anbefale, at Ejendomsskyld-Vurderingen snarest ændres saaledes, at Grundværdien fremtræder særskilt. Ved at paalægge Vurderingsmændene at gøre Rede for dette Værdielements særlige Størrelse, vilde man ikke blot gøre dem mere skikkede til at udfinde den særlige Jernbane-Værdistigning, men ogsaa frembringe et sikrere Vurderingsresultat for Ejendomsskyldens Vedkommende, en indbyrdes Kontrol med Vurderingsbeløbenes Korrekthed, som kun dette Vurderingssystem indeholder.

I denne Hensigt foranledigede Mindretallet, at Kommissionen alt under 3. Juli 1908 indgik til Ministeriet for offentlige Arbejder med den i Flertallets Betænkning Side 6 omtalte Henstilling, hvorpaa Finansministeriets desværre afslaaende Svar først forelaa i Januar 1909 — et halvt Aar efter Forespørgselen! Derefter foreslog Mindretallet (der ikke kan erkende, at nævnte Ministerium savner Kompetence til selv at foretage denne Ændring ved Vurderingsreglerne), at Kommissionen paany skulde rette en Henvendelse til Ministeriet om at optage paa Finansloven den fornødne Bevilling til at lade foretage særlig Vurdering af Grundværdien i saadanne Kommuner, hvor enten Kommunalraadet selv havde fremsat Ønsker derom (Frederiksberg, Odense og delvis København), eller der senere maatte fremkomme Ønsker i saa Henseende, eller endelig Ministeriet selv maatte finde Anledning til at lade foretage en saadan enquêtemæssig Specialvurdering samtidig med Ejendomsskyld-Vurderingen, og af dennes Mænd. Saavel